

Andrei Drăgulescu

PATIMĂ ȘI ELIBERARE

**SCĂPAREA DIN LANȚURILE ȘI CURSELE
PORNOGRAFIEI ȘI ALE MASTURBĂRII**

Editura Oastea Domnului
Sibiu – 2016

CUPRINS

Necesitatea unei abordări corecte a problemelor se- xualității	5
Mecanisme de declanșare ale patimii	23
Efecte negative ale masturbării și pornografiei. Mărturii despre impactul acestor consecințe nega- tive asupra vieții multor persoane	126
Soluții pentru eliberarea din lanțurile pornografiei și ale masturbării	249

NECESITATEA UNEI ABORDĂRI CORECTE A PROBLEMELOR SEXUALITĂȚII

La începutul secolului al XIX-lea, medicul elvețian M. Tissot scria în prefața cărții sale „Onania. Tratat despre maladiile produse de masturbare” (traducerea pasajelor ne aparține):

„Nu am avut nicio altă motivație atât de puternică precum cea a folosului pe care această scriere ar putea-o aduce; în fapt, acesta este unicul motiv care m-a făcut să iau decizia de a o scrie. Este trist să te ocupi de viciile semenilor tăi; [...] este însă odihnitor să sperii că vei putea contribui la diminuarea frecvenței și a efectelor negative ale acestora.

Ceea ce mi-a făcut munca mult mai împovăraătoare [...] a fost stânjeneala de a exprima imagini descrise prin termeni și expresii a căror utilizare este indecentă. [...]

Îndrăznesc să vă asigur că nu am neglijat nicio precauție ca să ofer acestei lucrări toată atenția cu privire la alegerea termenilor ce ar putea stânjeni. Există însă și anumite lucruri ce nu pot fi separate de subiectul tratat; cum am putea să le evităm? Trebuie oare să trecem sub tăcere aspecte atât de importante? Cu siguranță că nu. Autorii sfinți, Părinții Bisericii care, aproape toți, scriau într-o limbă vie, scriitorii bisericești n-au considerat că ar trebui să păstreze tăcerea cu privire la păcatele obsce-

ne, căci nu este cu puțință a le numi fără a întrebuința cuvinte. M-am socotit dator să le urmez exemplul și aș îndrăzni să spun, împreună cu fericitul Augustin: «Dacă ceea ce am scris va sminti pe vreo persoană impudică, s-ar cuveni mai degrabă ca ea să dea vina pe desfrânarea proprie, decât pe cuvintele de care m-am văzut nevoit să mă slujesc pentru a-mi explica gândurile cu privire la nașterea oamenilor. Nădăjduiesc că cititorul pudic și înțelept îmi va ierta cu ușurință expresiile pe care m-am văzut silit să le folosesc.»¹

Același medic le răspundea celor care „vor îndrăzni să spună că această carte ajută mai mult la răspândirea păcatului decât la oprirea acestuia și îl va face cunoscut celui ce nu-l știe încă” astfel: „Cartea mea este, în această privință, precum toate cărțile de morală: ar trebui interzise toate, dacă atunci când arăți pericolele unui viciu n-ai face prin asta decât să îl înmulțești. Cărțile sfinte, cele ale Părinților Bisericii și ale autorilor de scrieri morale ar trebui atunci să fie interzise înainte de a interzice cartea mea...”²

O argumentație mai extinsă în sprijinul aceleiași idei oferea și părintele Nicodim Măndiță în cartea sa „Cheia Raiului”, răspunzând acuzelor de a răspândi păcatul prin dezvăluirea relor pe care acesta le pricinuiște:

„Tot lucrul bun își are, pe de o parte, admiratorii și sprijinitorii săi, iar, pe de altă parte, și mulți potrivnici și uzurpatori care, din cauza uriciunii și zavistiei, luptă din răzputeri pentru a-l distruge. Printre astfel de potrivnici

¹ Dr. M. Tissot, *L'Onanisme. Dissertation sur les maladies produites par la masturbation*, Tipografia P. André, Coulommiers, Elveția, 1813, vol. 1, pp. vi-viii.

² Dr. M. Tissot, *op. cit.*, vol. 1, p. x.

care, în loc de a colabora cu noi la apărarea Ortodoxiei – asediată și subminată de confesiunile eretice, pleiadele sectare, lojile francmasonice și alte tabere infernale – prin cuvânt și scris, văd aieva ridicându-se astfel de creștini care să protesteze asupra-mi, strigând: «De ce a scris și înșirat Călugărul acesta atâta amar de păcate în această carte? [De] ce a dat în vileag atâtea păcate, care nu se găsesc așa înșirate în nicio carte și cărticică de Spovedanie; ba chiar nici în mai multe la un loc, și nici în Molitfelnice, pe care le-am citit până acum?! » Ei vor mai zice [și] că oamenii, și mai ales tinerii care le vor citi [...], le vor învăța, le vor face, și astfel se vor sminti și vor păcătui. « Cum i se dă voie – vor mai zice ei – a așterne pe hârtie astfel de păcate grele, pe care să le învețe lumea și să se smintească? » Acestea și multe altele de felul acesta vor striga asupra-mi oamenii trupești, cărora trâmbița aceasta Duhovnicească le va tulbura liniștea pe care le-a adus-o somnul păcatelor lor. «Pe voi lumea nu vă urăște, iar pre Mine Mă urăște, că Eu mărturisesc că faptele ei sunt rele.» (I Ioan 7,7; 13, 19-20). Iată pricina care face pe oamenii trupești a striga împotriva cărților folositoare de suflet. Dacă ar fi după gura acestor oameni, ar însemna că militarii să nu-și cunoască abaterile și pedepsirile prevăzute de legile și regulamentele lor; tot așa și civilii, medicii și cei ce-și grijesc de păstrarea sănătății lor [să nu cunoască bolile de care să se ferească]. De asemenea, [după raționamentul acelorași oameni trupești, ar însemna și că] n-ar trebui să cunoaștem nici abaterile și pedepsirile prevăzute de legile naturale, ca de pildă să nu știm că focul arde, ci să vedem asta abia după ce vom băga mâna în foc!

Prin lume umblă astăzi tot felul de reviste, jurnale și cărți pline de toate îndemnurile spre desfrânări [sublini-

em că acestea le scria părintele Nicodim în 1934!!! Ce să mai spunem de vremea de azi?!]; aceste îndemnuri le vede tinerimea de azi și pe afișele de pe străzi, la teatre, cinematografe; [...] apoi orice băiat mic găsește întotdeauna „un prieten” sau „o prietenă”, ori de vârsta lui, ori mai mare, care îi arată păcatul în toată goliciunea lui, zugrăvinduo-l cu culori cât mai atrăgătoare, și îl îndeamnă să-l facă. [...]

Așa că e de mii de ori mai bine să afle copiii mai întâi din gura noastră aceste lucruri (nu spre a le face, ci spre a se feri de ele) pentru că, acum când le află de la noi, vor afla și care e păcatul, dar și greutatea pedepsei lui; astfel, când va veni ademenitorul, va găsi un zid întărit și pregătit pentru luptă.”³

Cărțile medicilor din secolele trecute, spre deosebire de multe din ziua de azi ce promovează imoralitatea sub mască științifică, evidențiau aceleași adevăruri. De pildă, în introducerea unei cărți adresate cu precădere tinerilor, apărută în 1881, J. H. Kellogg scria:

„Editorii acestei cărți nu oferă vreo scuză pentru prezentarea ei în fața publicului cititor, căci larga prevalență a relexelor pe care le expune este o mărturie suficientă pentru necesitatea publicării ei. Subiectele pe care le tratează sunt de cea mai mare importanță pentru toată lumea; și trebuie făcute toate eforturile posibile pentru a risipi ignoranța crasă ce stăpânește aproape peste tot, prin difuzarea pe scară cât mai largă, într-un mod corespunzător, a informațiilor de caracterul celor cuprinse în acest volum. [...]

Obiectivul principal al scrierii de față a fost acela de a atrage atenția asupra mării prevalențe a exceselor sexuale

³ Protos. Nicodim Măndiță, *Cheia Raiului*, Tipografia și Legătoria Școlii de Arte și Meserii Gr. II, Roman, 1934, pp. 269-271.

de toate felurile, a crimelor odioase ce iau naștere din unele forme de păcate sexuale, și de a scoate în evidență rezultatele teribile ce urmează inevitabil încălcării legilor sexualității. [...]

Există atât de multe persoane «binevoitoare» care obiectează în fața abordării în orice fel a acestui subiect, încât considerăm necesar să analizăm câteva dintre principalele obiecții aduse. [...]

I. Problemele de natură sexuală nu sunt potrivite pentru a fi discutate cu cei tineri.

Această obiecție este adeseori adusă, stimulată de unele subiecte care sunt *prea delicate* pentru a fi măcar sugerate copiilor; că ei ar trebui ținuti în totală ignoranță cu privire la toate chestiunile de natură sexuală până la vârsta potrivită. Este neîndoielnic că acei copii crescuți perfect, feriți de orice influență rea, nu vor avea niciun fel de gând sexual cel puțin până la pubertate; însă, din faptele evidențiate mai departe în această lucrare, este un lucru sigur că în ziua de azi [și dacă era așa în 1881, cu atât mai mult în secolul XXI! – n.n.] aproape întotdeauna copiii nutresc cel puțin unele idei vagi cu privire la relațiile sexuale cu multă vreme înainte de pubertate, iar adesea la o vârstă extrem de fragedă. Este așadar evident că, vorbindu-le copiilor despre probleme legate de sexualitate, într-un mod corespunzător, nu îi introducem într-un subiect ce ar fi nou pentru ei, ci pur și simplu le prezentăm în adevărata lumină un subiect despre care adesea nutresc unele idei vagi [și cel mai adesea greșite, intoxicate de mainstream-ul anticreștin și hipersexualizat de azi! – n.n.]; astfel, satisfăcându-le o curiozitate naturală, ei sunt feriți de a-și umple imaginația cu închipu-